

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 148/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Pp 326/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným 20. marca 2017, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47

ods. 3 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Pp 326/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ mal 14. septembra 2016 podať na okresnom súde žiadosť o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd uznesením sp. zn. 6 Pp 326/2016 zo 14. novembra 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) žiadosť sťažovateľa zamietol, avšak toto rozhodnutie Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Tos 9/2017 z 1. februára 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní pred okresným súdom neboli *„v plnej miere zachované práva odsúdeného na obhajobu“*. Okresný súd mal sťažovateľovi následne ustanoviť obhajcu a určiť termín verejného zasadnutia na 1. marec 2017. V tejto súvislosti však sťažovateľ namieta, že okresný súd nezabezpečil jeho eskortovanie z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Žilina, v dôsledku čoho nemohlo byť vo veci rozhodnuté ani na verejnom zasadnutí konanom 1. marca 2017. Sťažovateľ preto považuje za neakceptovateľné, ak konanie o jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie trvá viac ako 6 mesiacov, v dôsledku čoho je *„premárnená lehota 60 dní na rozhodnutie... Koniec trestu mám 27.9.2017, čiže za pol roka a mám podozrenie, že ani po tomto dátume nebude ešte právoplatne rozhodnuté, pričom zákon mi priznáva právo, byť prejednaný v zákonnej lehote, čím je táto lehota dávno premárnená a ešte není rozhodnuté. Okresný súd schválne robí prietahy, aby som nebol podmiennečne prepustený napriek tomu, že mi to trestný poriadok, ale aj zákon umožňuje. ... Je evidentne vidno, že súd chce silou mocou, aby som si trest odňatia slobody vykonal v celistvosti ako to uviedol aj vo svojom uznesení konanom dňa 14. 11. 2016 z tohto dôvodu vidím porušenie základného práva na obhajobu, zákaz diskriminácie, princíp zbraní rovnosti a v dôsledku toho i práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa Ústavy SR, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ktoré SR ratifikovala a boli vyhlásené...“*

Okresný súd aplikoval Trestný poriadok a zákon svojvoľne, keď v neprospech mňa neprípustne zúžil zákonný rozsah okruhu možných dôkazných prostriedkov, čím zásadným spôsobom poprel účel a význam Trestného poriadku. V rámci tejto sťažnostnej argumentácie uvádzam, že okresný súd autoritatívne a svojvoľne zúžil diapazón dôkazných prostriedkov, ktoré sú k dispozícii a rozhodol, že vyhodnotí len tie dôkazy, ktoré on sám považuje za kľúčové.

Okresný súd v namietanom súdnom konaní nezabezpečil v zákonom požadovanej kvalite procesné záruky ochrany základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, najmä princíp právnej istoty, princíp nestrannosti a objektivity postupu konajúceho súdu a princíp rovnosti zbraní. ... Podľa môjho názoru v tejto trestnej veci dochádza zavinením Okresného súdu Trenčín k zbytočným prieťahom v konaní, keďže ani po 6 mesiacoch od podania návrhu nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté, napriek tomu, že nejde o zložitú vec a Krajský súd Trenčín upozornil okresný súd, že treba konať neodkladne.“

3. V doplnení sťažnosti sťažovateľ cituje z judikatúry ústavného súdu ustálenej predovšetkým k otázke zbytočných prieťahov, v nadväznosti na čo prízvukuje neefektívnosť ním napádaného konania a obštrukcie vykonané samotným okresným súdom.

4. Sťažovateľ na základe uvádzaných dôvodov navrhuje, aby ústavný súd vydal v jeho veci nález, ktorým vysloví porušenie práva „na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“, „práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy“, práva „na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2, 3; čl. 50 ods. 3 Ústavy v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru“, ako aj princípu „rovnosti zbraní podľa čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR konať bez diskriminácie“. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Pp 326/2016 neodkladne konať a rozhodnúť a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 50 000 €. V rozšírení sťažnosti sťažovateľ okrem toho požaduje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu sťažovateľa podmiennečne prepustiť.

5. Vzhľadom na povinné právne zastúpenie navrhovateľov v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ s poukazom na svoju nemajetnosť požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z radov advokátov.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

1.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy

10. Zo sťažnosti vyplýva, že o návrhu sťažovateľa na podmienené prepustenie doručenom okresnému súdu 14. septembra 2016 okresný súd dosiaľ právoplatne nerozhodol. Uznesenie okresného súdu zo 14. novembra 2016 bolo totiž zrušené uznesením krajského súdu z 1. februára 2017 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, pričom dopytom na okresnom súde bolo zistené, že najbližšie verejné zasadnutie na prerokovanie návrhu sťažovateľa na podmienené prepustenie bolo nariadené na 24. marec 2017.

11. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

12. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo

medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Ústava ani zákon o ústavnom súde teda nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Konanie, v ktorom sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv, nebolo do vydania tohto rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené. V tejto súvislosti sa žiada pripomenúť ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej je trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania (m. m. III. ÚS 9/2012 a iné). Keďže však konanie o návrhu sťažovateľa na jeho podmienené prepustenie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 6 Pp 326/2016 dosiaľ neskončilo, bolo potrebné túto časť sťažnosti na postup okresného súdu v napadnutom konaní odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

15. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon

na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

16. Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred všeobecným súdom, vyžaduje, aby sťažovatelia preukázali, že ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podali sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v rámci sústavy všeobecných súdov.

17. Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prerokovania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

18. Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej doručení a informuje o tom sťažovateľa, hľadá sa na takúto sťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento sťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej sťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

19. Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci, pričom ju alebo zamietne, ak zo strany súdu nedošlo k prietahom, alebo určí primeranú lehotu na uskutočnenie úkonu, ak je sťažnosť opodstatnená.

20. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku treba považovať za účinný právny prostriedok ochrany

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými priet'ahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných priet'ahov a ustanovuje za také priet'ahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b)].

21. V súvislosti s uvedeným ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

22. Ústavný súd preto konštatuje, že ústavnému súdu bola sťažnosť podaná v danom prípade predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv účinne poskytuje a na použitie ktorých bol oprávnený podľa osobitných predpisov, bolo bezúspešné a neprinieslo ním sledovaný cieľ. Keďže skutočné využitie všetkých účinných právnych prostriedkov nápravy nebolo v prípade preukázané, je dôvodné považovať sťažovateľom predloženú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy za neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd po vydaní uznesenia krajského súdu (t. j. po 1. februári 2017) nariadil vo veci už dva termíny verejného zasadnutia na prerokovanie návrhu (1. marca 2017 a 24. marca 2017), pričom sťažovateľovi bezodkladne ustanovil obhajcu, čo signalizuje vykonanie reálnych úkonov smerujúcich k rýchlemu skončeniu konania. To oslabuje dôvodnosť podania sťažnosti, namietajúcej porušenie označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov. Ústavný súd vo vzťahu k prednesenej argumentácii sťažovateľa taktiež poznamenáva, že podanie žiadosti o prepustenie z výkonu trestu odsúdeným, v tomto prípade sťažovateľom, ešte nezakladá automaticky právo byť podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Vzhľadom na to nemôže ústavný súd dospieť k záveru, že uvedeným predĺžením konania o žiadosti na jeho prepustenie z výkonu trestu nad zákonom ustanovenú lehotu 60 dní došlo k porušeniu ním označených základných práv, keďže v čase rozhodovania okresného súdu o jeho žiadosti bolo základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu obmedzené právoplatným rozsudkom súdu vydaným v merite veci.

1.3 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru

24. Aj k namietanému porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť podľa sťažovateľa tým, že okresný súd nerozhodol o jeho návrhu na podmiennečne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zákonom ustanovenej 60-dňovej lehote (§ 415 ods. 3 Trestného poriadku).

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

26. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

27. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným postupom okresného súdu, ústavný súd ju v súlade s konštantnou judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práva kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na „konanie o udelenie podmiennečného prepustenia“. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“

(pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. c. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. c. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. c. Spojené kráľovstvo z 13. 7. 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko zo 7. 5. 1990).

28. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07).

29. Keďže v konaní o návrhu na podmienené prepustenie sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (teda o vine a treste) a právo obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru výslovne garantuje len osobe obvinenej z trestného činu, ústavný súd zastáva názor, že tento článok dohovoru nie je na dané vykonávacie konanie aplikovateľný. Sťažnosť sťažovateľa je teda nezlučiteľná ratione materiae s čl. 6 dohovoru, a preto ju bolo potrebné aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne IV. ÚS 53/08, III. ÚS 156/2012).

2. K žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. Podľa zaužívanej praxe (napr. I. ÚS 337/08, I. ÚS 311/2012) môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Výnimkou sú prípady, v ktorých môže takéhoto zástupcu ustanoviť Centrum právnej pomoci na základe zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov. Všetky uvedené

predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

31. Aj keď osobné pomery sťažovateľa (predovšetkým skutočnosť, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody) by mohli ustanovenie právneho zástupcu v konaní odôvodňovať, ústavný súd dospel k záveru o zrejmej bezúspešnosti uplatňovania jeho práva na ochranu ústavnosti, keďže preskúmaním obsahu sťažnosti (napriek nedostatkom jej zákonom predpísaných náležitostí), ako aj ústavným súdom vyžiadaného uznesenia okresného súdu zo 14. novembra 2016 a uznesenia krajského súdu z 1. februára 2017 zistil dostatok dôvodov na jej odmietnutie, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, pre jej neprípustnosť, ako aj pre zjavnú neopodstatnenosť. Vzhľadom na to, že najmenej jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom splnený nebol, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

32. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017